

Εβδομάς

ΑΘΗΝΑΙ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1929.

ΑΡ. 109.

Νάνου Καρόλ

Η ΩΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο Κρίφορδ Άρλου, αφού έδωσε το καπέλλο και το επανωφόρι του στον υπρέτη, έμπηκε, ακολουθώντας τη γυναίκα του, στο μεγάλο εστιατόριο.

Τα κουρασμένα μάτια του εκύτταζαν άφηρημένα προς τα κάτω, για να μη βλέπει τα λαμπαγά ματία των θαυμαστών της γυναίκας του που εστηλωθήκαν επάνω της μόλις εκείνη επαναστάθηκε στην δόξα, πολυτελή αλλά.

Ο διευθυντής του εστιατορίου έτρεξε πρόωτος να υποδεχθεί—όχι βέβαια αυτόν!—την γυναίκα του. Κι άρχισε τα κομπλιμέντα, της εξαιρετικές περιποιήσεις, τα μελιστάλαχτα φιλοφρονήματα.

—Πού θέλει η κυρία να καθήσει; Σ' εκείνο εκεί το κεντρικό τραπέζι που εκρατήσαμε για την κυρία; Α! μήπως προτιμάτε το άλλο προς τ' άριστερά, αντίκρου ακριβώς από τον διευθυντή της ορχήστρας;

Η κ. Άρλου επιστήριξε το δεύτερο, εκείνο ακριβώς που θα την έκανε πιο δραστή από τον άρχιμουσικό και τους χορευτές της μπάντας, γιατί στο μεγάλο εστιατόριο υπήρχε ορχήστρα—δύο μάλιστα—και ένας δμικός εξ επαγγέλματος χορευτών.

Μόλις εκάθισαν στο τραπέζι άμέσως ο ίδιος ο διευθυντής επροθυμοποιήθη να επιστάσει προσωπικούς στο περιβάλλον.

—Χαίρει, βέβαια, προτιμά η κυρία. Και έτσι, άλλο φαγητό της έχουμε έτοιμο... Και σαμπάνια. Δύο μπουκάλιας άμέσως;

Ο κ. Άρλου άφησε την γυναίκα του να διατάξει. Εκείνος επεριορίστηκε στο μενού και σε μισό μπουκάλι του συνθησίου κρασιού.

—Όχι, σαμπάνια, όχι, είπε η κ. Άρλου... Αργότερα... Κάτι να τσιμπήσουμε προς το παρόν... Φέρτε, τι θέλετε...

—Θα περιβρισθήτε στην εντέλεια όπως συνήθως, είπε ο διευθυντής κι' άπεμακρόνθη να δώσει της σχετικές διαταγές.

Μετά πέντε λεπτά ο διευθυντής της ορχήστρας έπληρώσε στο τραπέζι των Άρλου. Τον προσέλαυνε βέβαια το ενθαρρυντικό χαμόγελο της κ. Άρλου. Εκείνος υπεκλήθη και εκάθισε. Τόν κ. Άρλου μόλις τον επρόσεξε.

Αυτός δεν ήταν κινηματογραφικός άσπης πρώτου μεγέθους, ούτε γυναίκα, ούτε ώρα, για να τον προσέχουν...

Γιατί ελθόντων να σ' αναφέρω ότι η κ. Άρλου ήταν μια από της περιζήτητες ομορφιές και ένας πρώτου μεγέθους κινηματογραφικός άσπης...

Ο κ. Άρλου έπαιρνε, άφηρημένος πάντα, το δείπνο του και έπινε σιγά-σιγά το κρασί του. Η γυναίκα του στο μεταξύ είχε σηκωθεί κι' έκαμε λίγα χορευτικά δίσματα με τον πρώτο χορευτή του δώλου.

Όταν εγύρισε να καθήσει συνοδευέτο από δέκα άνδρες—το άνθος της ανδρικής ομηγύρεως του εστιατορίου έσκυψε να' αποστείλει την τιμητική συνοδεία—την φρουρά θα έλεγα της γυναικείας αυτής μεγαλειότητας—της κ. Άρλου.

Οι άνδρες έπληραν θέσι δόλογο από το τραπέζι του ζεύγους, ενώ η κ. Άρλου έχτυπησε

τά χέρια:

—Δέκα μπουκάλιας σαμπάνια!... Η ορχήστρα άρχισε να παίζει την ενορία της κομμάτια. Οι εκλεκτότεροι χορευτές έχόρευαν πούς αγαπημένους της χορούς. "Όλη η σάλα μετεβλήθη εις βασιλείον της...

Ο κ. Άρλου στο μεταξύ έτελειωσε το δείπνο του και άναψε ένα πούρο. Τό βλέμμα του εδουσίθη μακρυνά, πέραν της σάλας, έξω, αλλού...

Από καιρού εις καιρό μόνο έριχνε καμιά ματιά σ', ότι γινόταν δόλογο του. Έβλεπε τη γυναίκα του να θριαμβεύει, να γίνεται το αντικείμενο των ομαδικών εκδηλώσεων λατρείας και θαυμασμού. Σ' αυτή του έθαναν συγκεχυμένα: «Ω τόν εύτυχημένο σύζυγο! Ω! τόν άντρα που ζή με τέτοια γυναίκα!...»

Τό γλέντι έτελειωσε στις πρώτες πρωινές ώρες.

Κατά την αυγή, κουρασμένοι όλοι, άρχισαν να φεύγουν. Η σάλα σιγά-σιγά άδειασε. Δεν έμεινε κανείς που να μην έφιλησε το χέρι της κ. Άρλου, φεύγοντας.

Στης 4 το πρωί το ζεύγος, συνοδευόμενο από τον διευθυντή του εστιατορίου έως την έξοδο και από τους στενότερους γνωρίμους του, εδγήκε από το κέντρο...

—Γ'στερ από δυό ημέρες. Ο κ. Άρλου είδε γνή από ένωρίς και δεν εγύρισε ακόμη

Κατά την αυγή κουρασμένοι όλοι άρχισαν να φεύγουν...

σπίτι. Η κ. Άρλου όμως είχε πάρει ένα γράμμα από τον άνδρα της. Έτοιμαζόταν να το διαβάσει, όταν μια φίλη της εμπίηκε στο σκρόνι.

—Λοιπόν, έτσι, της είπε εκείνη μπαίνοντας, ο κ. Άρλου σ' αφήνει, χρυσή μου, και φεύγει με την Βιδέλ Προντ;

Η κ. Άρλου την εκύτταξε έκπληκτη. Η άλλη εσηκούθησε:

—Μά πως δεν έχεις πάρει είδησι; Έσχισες τον φάκελλο της επιστολής του συζύγου της, που είχε πάρει από όλιγο. Και προσέθεσε:

—Επιτρέψεις; —Ελευθερα... Έλευθερα...

—Άρχισε να διαβάει. Πράγματι ο κ. Άρλου της έδιδαν το απροσδόκητο γεγονός. Αλλά' άς δούμε πως ακριβώς τό ανέφερε:

«Αγαπημένη μου Ίρμα, «Φεύγω από κοντά σου και φεύγω μακρυνά. Βγαίνω από τη ζωή σου όλόκληρα πιά. Μια άλλη γυναίκα, της οποίας τό όνομα θα βρεθί

κάποια φίλη σου πρόθυμη να σ' αναλάβει γρήγορα, θα μου δώσει την ενορία...» Οφείλω όμως να σου εξηγήσω...

Μά μου. Με δυό λόγια σου λέγω πως τό: Έβρεθήκα να είμαι σ' ένα ρετικώ ώραας γυναίκας και προτιμάω...

σω με μίαν άσημη, που να μου κληρη, χωρίς να μουζώμαι την τρέφω γι' αυτή με γίλιους άλλους...

Η ζωή μου μαζί σου, Ίρμα, είναι ένα περιβόλι από τριανταφυλλιά...

είναι ένα περιβόλι από τριανταφυλλιά που να εύτυχισω αναπνέοντας...

των ρόδων και πλέοντας σ' ένα ευχάριστη εὐδαιμονία.

Πώς όμως, αφού δίπλα μου εύπνο πλῆθος των θαυμαστών σου;

—Ήμουν και είμαι βέβαιος ότι είμαι μία γυναίκα. Ποτέ, βέβαια, δεν έκα...

για τό όποιο να ντρέπεται και που να την ανδρική μου αξιοπρέπεια. Αλλά...

ήταν άρκετο. Έπεσε στον ταξιδιό μου τυχίας μας να μη συναντώ κανένα...

τα των ξένων... —Ας είναι. Τώρα χωρίζουμε για πάντα...

το δέν θα μπορέσει να πη καινούτο ο σύζυγος μιάς περφόρης καλλονής...

ναικάς που προκαλεί το γενικό ενδιαφέρον...

Της γυναίκας που παίρνει κανείς για πρώτη φορά, τρέφει εύτυχία.

—Τι άσπιο που είναι. Μικρά σπατάλα, μικροσκοπικά περφόρια. Σκέπτομαι: ποτέ δεν...

μπορεί να χορφαί εδω είναι τόσο μικρά...

αλλά τα πράγματα. Ποι είναι ή μεγάλες ίσες...

πράγμα της άριστες της Νέας Υόρκης.

Να πως ήμωνα ντυμένη όταν δόγικα για πρώτη φορά στο Παρίσι να περπατήσω...

Τό κομμάτι μου προκαλούσε τα γέλια όλων...

Τώρα καταλαβαίνω γιατί τότε όλος ο κόσμος γέλιε μ' αυτό, και γελώ περισσότερο...

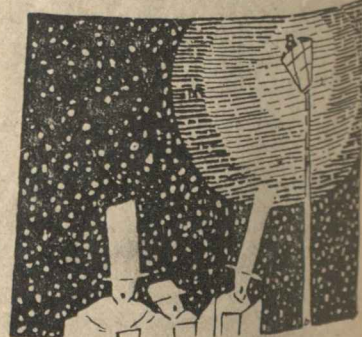
από ότε ήμουν τον κόσμο.

Φορούσα μιά ρούπα, με καρρό και με τσέπες, που την έκρατούσαν δυό μορτέλλες...

με καρρό, και που περνούσαν από πάνω από την καρδιά μου, επίσης με καρρό και' αυτή.

Είχα ένα καπέλο με φτερά στην κορφή του κεφαλιού μου. Είχα επίσης μιά φωτογραφική μηχανή, που άνοιγμούσε επάνω στον άριστερό μου γλυστό, και ένα ζευγάρι γυαλιά ταξιδιού...

Είχα ένα καπέλο με φτερά στην κορφή του κεφαλιού μου. Είχα επίσης μιά φωτογραφική μηχανή, που άνοιγμούσε επάνω στον άριστερό μου γλυστό, και ένα ζευγάρι γυαλιά ταξιδιού...

MARTEN KLOUWER

της Ζοζεφίνας Μπαίκερ

5. (Η συνέχεια έκ του προηγούμενου).

Χερσόβουγο. — Κάνει κρύο. Στην Νέαν Ύψ...

έχαιε πολλή ζέση. Δεν έχω παρό ένα κρύο, έλαφρότατο πανωφόρι και κρυώνω...

Έκαβα ένα γερό συνάχι. Μέσα στο λιμάνι...

παρά το δικό μας μεγάλο καρδί και ένα...

αλλά πράγματα. Στην πόλη υπάρχουν μικροσκοπικά τράι, αλλά είναι τόσο κοινά...

αλλά αυτά ταμιάνα!

Δεν έκαχε καρρός για χάσιμο. Τρέχουμε...

το τέλος στην ειδική άμφοστοιχία που περιμένει και κανείς στο σταθμό. Δεν...

έκα γαλλικά χρώματα. Άλνω είκοσι δολάρια...

κα χαλί.

—Όχι, κυρία, μου λέγει, όχι, δεν τα θέλω,...

έκα λγα.

Τό δικό τους τράντα και τα δέχεται.

Την 22α μέρα, 22 Σεπτεμβρίου, μετά τρεις...

αυτές ης άργότερα: Παρίσι!

Την 1η! Βρέχει: καλό σημάδι. Η δοσκή...

με μιά πού έμπαράζει κανείς για πρώτη...

φορά, τρέφει εύτυχία.

—Τι άσπιο που είναι. Μικρά σπατάλα, μικροσκοπικά περφόρια. Σκέπτομαι: ποτέ δεν...

μπορεί να χορφαί εδω είναι τόσο μικρά...

αλλά τα πράγματα. Ποι είναι ή μεγάλες ίσες...

πράγμα της άριστες της Νέας Υόρκης.

Να πως ήμωνα ντυμένη όταν δόγικα για πρώτη φορά στο Παρίσι να περπατήσω...

Τό κομμάτι μου προκαλούσε τα γέλια όλων...

δινό πυροσβέστες «χαχανίζουν» κάτω από της κάγκες τους, οι είκοσι άνθρωποι που είναι καθισμένοι στην πρώτη σειρά των φωτεινών κουνοών τα πόδια τους. Ήδη το τσάρλεστον τους έκυριένει: μοιάζουν σαν να έπαθαν μιά εισβολή μερμυγκιών στους άστρογάλους των.

«Yes sir, that's my baby»

Οι ευρωπαίοι είδαν να χορεύεται το τσάρλεστον από Νέγκρους. Έρεθισαν ένα άλλο, που αν και δεν μοιάζει διόλου με το γνήσιον, δεν είναι εν τούτοις άσημο. Τό τσάρλεστον θα έπρεπε να χορεύεται με κολλέ από κορχύλια που τρεμοχτυπούν επάνω στο δέρμα, και που προξενούν μιά ξερή μουσική. Έγώ αντικατέστησα τα κορχύλια με μπανάνες ή με φτερά.

Πρέπει να χορεύεται με τα ίσχια, το ένα πάνω στ' άλλο, με το ένα πόδι πάνω στο άλλο, να βγάτε, έξω τους γλουτούς, και να κουνάτε πολύ τα χέρια. Τώρα τελευταία ο κόσμος κρούει ύπερ το δόν τους γλουτούς. Και όμως οι γλουτοί υπάρχουν. Δεν βλέπω σε τί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

Είχα παστέψι στ' αλήθεια πως είχε πεδά...

ναι, μα είναι ζωντανός. Μου έλεαν, πρό δλί...

γου καιρού, ότι περιφέρεται στην Μασσαλία. Είμαι πολύ εύχαρηστημένη γι' αυτό.

Ο Ντούγκλας πρέπει να ξαναγυρίσει στην Άμερικη, για να άνασυγκρότηση ένα νέγκρο διάσο. Δεν έξερετε ακόμα τί μπορούν να προσφέρουν οι Νέγκροι.

Εχουν ειπωθεί σ' όλο τον κόσμο τόσα και τόσα για το Παρίσι και για την ζωή του Πα...

ριστού.

Κοιμήσεις, Ψιγος, Έως, σαμπάνια και δμορφα μπιμπέλο, Πύργος του Άιφελ, Πενύμα και καρδιά, δεν είναι έτοι; Χίλια δυό πράγματα άκόμη, χιλιάδες επιθέτα. Έννοιωσα πολύ γρήγορα το Παρίσι και το άγαπώ με πάθος. Πρώτα-πρώτα, το Παρίσι με υιόθε...

ησε από τό πρώτο βράδυ... Με επανήγρισε, με έδόξεσε... με άγάπησε επίσης, όπως έλπιζω. Το Παρίσι είναι ο χορός, και...

έγώ είμαι ή χορεύτρια.

Ωραίες γυναίκες, όμορφα φορέματα. Κάθε εποχή μιάς της παρουσιάζει και με άλλες ομορφιές.

Παρίσι, γυναίκες, ήλιος φεγγάρι. Το Λάσος, το τσάι, το ντάνσιγκ, ή κοούρες, τα καμπαρέ.

Γυναίκα... Είναι άραγε ή ίδια; Δεν την άναγνωρίζω:...

σήμερα το πρωί ήταν τόσο άπλη, τόσο οδυνημένη μέσα στο σκέτο φόρεμά της—νάτην άπότη το βράδυ, σάρκα και μαργαριτάρι.

Άγαπώ το Παρίσι, την κληροσύνη του, τον θρόνο του, το μυστήριό του, το μυστήριό του, όλα του τα μυστήρια προσπαθώ να τα καταλάβω... Φαντάζομαι.

Που μπορούν να πηγαίνουν τόσα δλες αυτές που σ' αναντώ; Βισατικές ή νυχτελές, γελοστές ή σκεπτικές. Σε έρωτικό ραντεβού;...

Πόσο είμαι κοντή! με δέβαια ο ράτης, και ο έρωτας έπειτα, αφού ή γυναίκα πρέπει να είναι όμορφη. Ο έρωτας ντύνει καλύτερα από όποιους τους ράττες.

Πάγα στο σκοτισμένο και ξερό δρόμο, ή λεπτή γυναικεία με τα κοντά μαλλιά οδηγεί...

στην δουλειά της, με μέτωπο χαμηλωμένο. Σε λίγα από μικρό έρωτικό ξανθοκίτρινο θάση...

διασπαρτισμένη έκφραση και θα γέλι. Τα δέματα στις άκρες του νερού, στον Σηκουάνα, στον Μάγον και στην Ουά, ή κάτω από τα δένδρα, Χαμόγελα, Μάτια γεμάτα από έρω...

σκέσεις. Ο γυναικός το βράδυ θάμιας σκέψης, πρώτα που άνδρουν και σβύνουν στην στιγμή...

αυτή γεμένη λυγία στην αρχαία του όταν είναι νύχτα.

Την νύχτα ή σκεπτική, ή χαρά, ο πυρετός, ο χορός, τα λουλούδια, ή γυναίκες...

Ποτέ χυδαίο, ποτέ ήλιθο, ποτέ κοινό, ζήτω το Παρίσι!

Έγώ, λοιπόν, έβρω καλό πως άναρχουν κάτω...

απ' όλα αυτά ταχού και τους σκεπτοίμα...

Αλλάσα πολύ συχνά στίνα άγαπώ δλες της σπουδής του Παρισίου.

Είνα στην όδο Άνρι-Ροσσφό, στην λεωφόρο του Πέτρον Α' της Σεβρίας, στην όδο Φορνάτο κλπ... Κατοίχησα σ' ένα μέγαρο στ' Ηλύσια Πεδία. Είχε στο μέσο...

του άπαρτενάν μια μαρμάρινη δεξαμενή, που...

χορεύτριαν δυό δολοήσοι μίνες για την κα...

τασική της. Έστίζονσε μιά περιουσία ή δε...

ξαμένη κατήμα στο μέγαρο αυτό. Εκείνο που...

προσπαθούσε να ποδή ήταν ένας μικρός παρζου...

ρω και ένα φερέσα...

Αλλά δεν θα ξεχώσι ποτέ την όδο Άνρι-...

Μονέ στην Μονακόση, εκεί που κατοικούσαν...

δλες ή εγώ της έπαθεωρεως. Τρώγαμε...

αντι 15 φράγκων το άτομο στο εστιατόριον...

«Πολύ-όπο», και ήμωνα εύτυχισμένη, πολύ...

εύτυχισμένη.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές).

Ένα ζωντανό άγαλμα.

Μία διακεκριμένη αμερικανική συγγραφέας είπε τελευταία για την Πόλλυ Άνν Γιογκ, την γοηστία πρωταγωνίστρια της Μέτρο-Γκόλντγουιν-Μάγερ: «Αν είχα το σώμα της Πόλλυ Άνν Γιογκ, δεν θα φορούσα ποτέ μου ρούχα...»
Κι' έχει ομολογημένως δίκιο!

Στο Λούνα-Πάρκ του Παρισιού εκτίθεται από τινος ένα περίεργο φαινόμενο της φύσεως: η γυναίκα-χορμός, ή οποία εγεννήθη χωρίς χέρια και πόδια. Ονομάζεται Βιολέττα, κατάγεται από την Πρωσσία και είνε αρκετά συμπαθητική! Γράφει και ζωγραφίζει με το στόμα, όπως φαίνεται στην εικόνα της γωνίας. Είς τον δημοσιογράφον που της παίρνει συνέντευξιν εδήλωσε ότι είναι ευχαριστημένη από την ζωή της, και ότι έχει... και αρκετούς θαυμαστάς!

Το ραδιόφωνον έχει κατακτήσει κυριολεκτικώς τον κόσμο. Νοσοκομεία, φυλακαί, σχολεία, δροπλάνα, έχουν τον δέκτη τους. Έσχάτως οι γερανοί ήρχισαν να εγκαθίστανται δέκτες καί ες... τα καροτσάκια των μετεπεδών. Είς την εικόνα φαίνεται ένας μουσικογραφής μεμπές κανονίζων τον δέκτην του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΟΣΜΟΥ

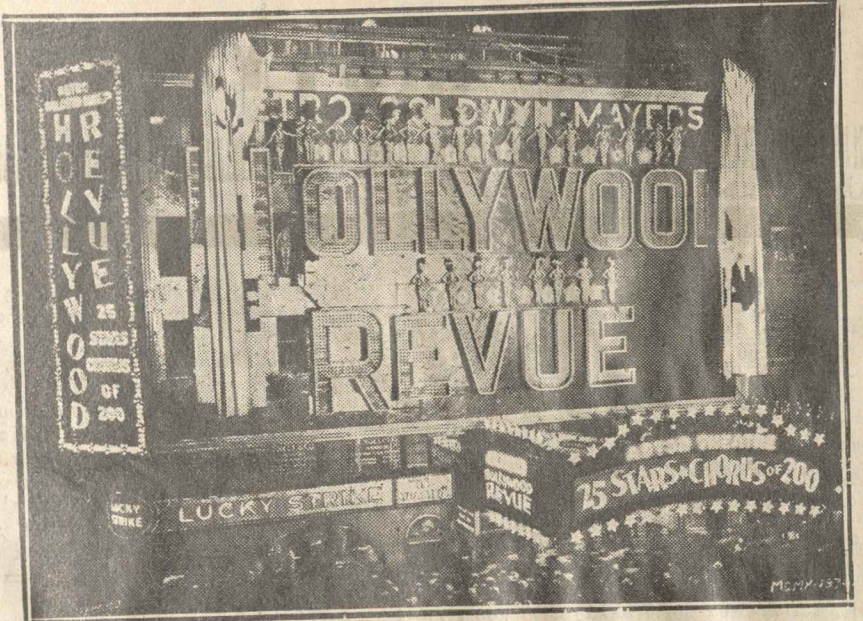
ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

(Από τον Μεγάλο Διαγωνισμό που διεκίνησε η «ΕΒΑΣΜΑΣ»)

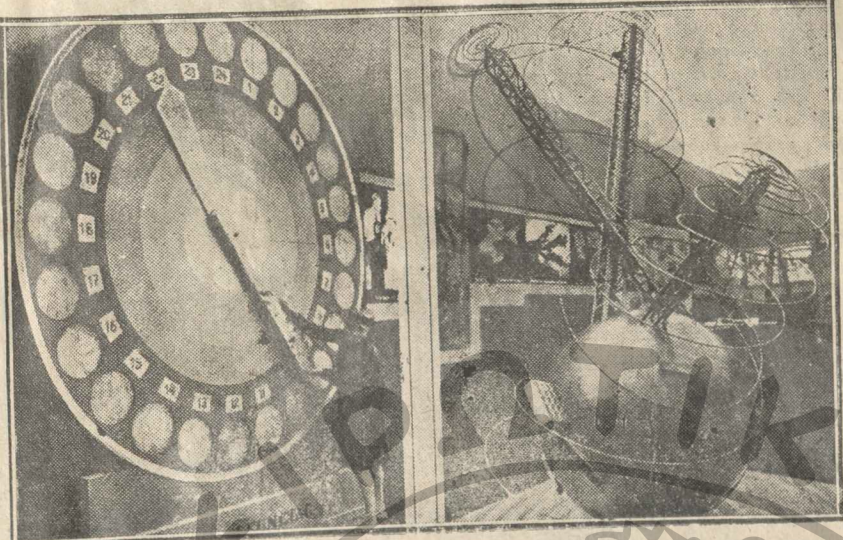
Μας Κούλας Γιαννούλη
Αθήναι

Μας Κική Βιολιάτου
Αθήναι

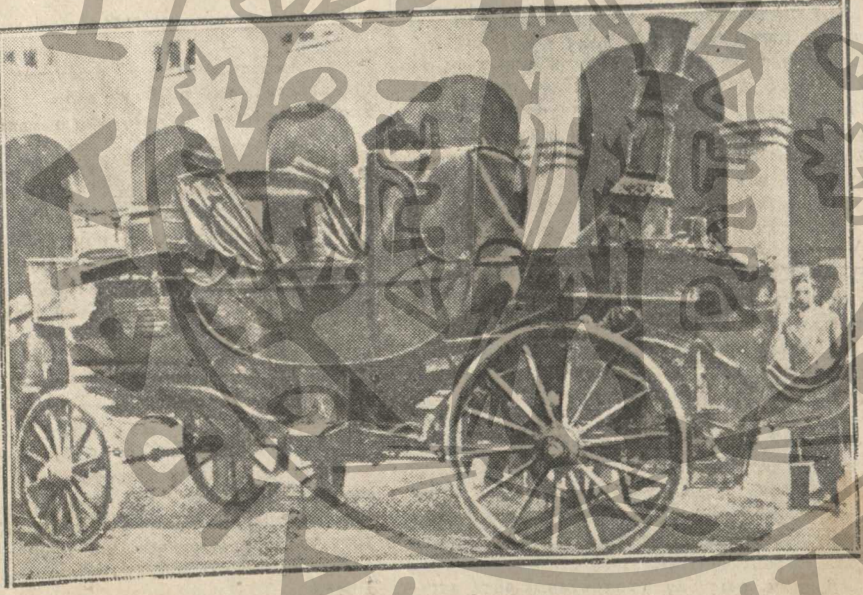

Η πρωτοφανής ρεκλάμα μίας καταπληκτικής ταινίας της Μέτρο-Γκόλντγουιν-Μάγερ «Η επιθεώρηση του Χόλλυγουντ», ή οποία εσημείωσε πραγματικόν θρίαμβον. 26 χορευτήριες, κρεμασμένες με άορατα σχοινιά, ενεφανίσθησαν επί της... προσόψεως της τεραστίας οικοδομής του κινηματογράφου. Ζωντανά συμπλοκάματα της φωτεινής διακοσμήσεως και εχόμενον! Η ουρρα του πλήθους υπήρξε τέτοια, ώστε διεκόπη ή κυκλοφορία της Μπροντγουέι. Ο δήμαρχος Νέας Υόρκης παρεκάλεσε τον διευθυντήν του κινηματογράφου να μη επαναλάβη το είδος αυτό της διαφήμεως, διότι δυσχεραίνεται υπερβολικά ή κυκλοφορία.

Μία ηλεκτρολογική έκθεσις στο Βερολίνο.

Το πρόγραμμα της εκθέσεως εμφανίζεται είνε μίαν άριστάτην φωτεινήν διαφήμιν: Ένα τεράστιον ώρολογι, περιλαμβόνον τας 24 ώρας του ημερολογίου, πλησίον δε κάθε ήριθμού εφίσταται μία φωτεινή εικόνα, αναφερομένη είνε το πρόγραμμα της ώρας εκείνης.

Ο πρόγονος του σημερινού αυτοκινήτου. Μία άτμοκίνητος άμαξα του έτους 1830, εφίσταται στο Παλιότεχνον του Τουρίνου.

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ

ΑΥΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— "Ωστε τούριζε δυο πιστολιές.
— "Όχι, σου λέγω, τρέις. Μά δεν τόν πέ-
τυχε. Τότε ο άλλος τώσκασε... Και κείνη
έφυγε μαζί του.

— "Όχι, κείνη πήρε το τραίνο, και εκεί-
νος έφυγε με τ' αυτοκίνητό του.
— Είσαι εκνευριστική, 'Ελισάβετ' θέλεις
πάντα νάσαι καλλίτερα πληροφόρημένη απ' ό-
λους τους άλλους. Σου λέγω πως η υπηρέτριά
μου, μου τ'α διηγήθηκε όλα τ'α πρωί. Αυτηνής
της τάπε όλα η υπηρέτρια της κ. Καγιάρ.
Λοιπόν ο κ. Καγιάρ έλαβε ένα άνωνομο γράμ-
μα. Παραφύλαξε και έπιασε την κ. Καγιάρ
και τόν κ. ντε Μπερνιέ... Σέρις Μαρι-
Λουίζ, εκείνον τόν ψηλό μελαχροινό που είναι
τόσο σικ μέσα σ' αυτοκίνητό του ;

— Ναι, έρρεται στο σπίτι τού θείου και
της θείας μου. Λοιπόν, Σολάνζ, εξακολούθη-
σε...

— "Η Σολάνζ γιά νά ικανοποίηση το μεγάλο
ένδιαφέρον της Μαρι-Λουίζ και της 'Ελισάβ-
ετ, εξακολούθησε τήν αφήγησή της. 'Η τρέις
τους, μαθητρίας δεκατριών ως δεκαεπτάρων
χρονών, είχαν σταματήσει θγαίνοντας από το
σχολείο κάτω από τ'α δέντρα, κιτρινασμένα
από το φινόπωρο, γιά νά σχολιάσουν το δρά-
μα που το προηγούμενο βράδυ είχε άναστα-
τώσει τήν οικογένεια μιας συμμαθήτριάς των,
και που εκέντρισε τήν γενική προσοχή.

— Πρέπει νά πηγαίνουμε, είπα τέλος η Μαρι-
Λουίζ, ένα αδύνατο κορίτσι μελαχροινό και
χλωμό, πολύ απλά ντυμένο. Κοντεύει μεσημέ-
ρι. Θα μέ μαλώσουν στο σπίτι.

— "Ο θείος και η θεία σου είναι πάντα αύ-
στηροί ;

— Ναι και μέ σκοτίζουν. 'Ο θείος μου είναι
τσιγγίνης και κακός. Δεν μου μιλάει παρά
γιά νά μου κάνη παρατηρήσεις. 'Η θεία μου
δεν μου μιλάει καθόλου. 'Εχει πάντα ένα ύ-
φος σαν νά πετάη στα σύννεφα. Και έπειτα
τακωνώνται όταν νομίζουν πως δεν τους ά-
κούει κανείς, μά έγω τους άκούω από τήν κά-
μαρά μου, το βράδυ.

— Τα κορίτσια άπομακρύνθηκαν, ανακινών-
τά ύγρα φύλλα τού εδάφους. Βγαίνοντας στον
δρόμο, η 'Ελισάβετ έστριψε δεξιά, η δυο άλ-
λες εξακολούθησαν μαζί τόν δρόμο τους.

— Και έτσι, η Ρεϊμόνδη Καγιάρ, δεν θα
ξανάρθη πιά στο σχολείο ; ρώτησε ξαφνικά η
Μαρι-Λουίζ, που κάτι σκεφτότανε.

— Ποιός ξέρει ; Είναι δυστύχημα, θα της
το διηγηθούμε...

— "Ω ! δεν θα θελήση...

— Μά ναι, το ξέρει πως εμείς δεν θα έπα-
ναλάθουμε τίποτα... Και έπειτα της άρσουν
τόσον η φυλακίες, νά κάνη τήν σπουδαία...
Μωρέ ιστορία μία φορά !

Στην πλατεία η Μαρι-Λουίζ άφηκε τήν Σο-
λάνζ και πήγε στο σπίτι όπου κατοικούσαν ο
θείος και η θεία της. Στο πρόγευμα, μέσα σε
μία έπιστημη και κουα τραπέζια, συνήντησε
τους δικούς της. 'Ο θείος ήταν άνθρωπος ψη-
λός, με πρόσωπο πλαδαρό και παγωμένα λι-
γόλογος, με χειρνομίες σπάνιες και μετρομέ-
νες, η θεία, νέα, ωραία και κομψή, μ' ένα ύφος
απορημένο, κοροσμένο και άδιάφορο προς κά-
θε τι που τήν περιέβαλλε.

Χωρίς κανέναν νά σκοτισθή γι' αυτήν, η
Μαρι-Λουίζ, κάθισε στην άκρη τού τραπέζιου.
Μά τα μάτια ριγμένα πάνω στο πιάτο της,
πότε άκουε, πότε δεν άκουε όλα όσα λέγανε.

Τήν ημέρα εκείνη άκουε, έπειδή ο θείος
της άρχισε νά μιλή, σχολιάζοντας και αυτός,
άλλά μ' ένα τρόπο διακριτικό κι' ευπρεπή, τ'α
γεγονότα της προηγούμενης.

— Κατακρίνω τήν πράξη τού Καγιάρ, είπα
κείνος, νά εκτεθή στην φυλακή, στο κακου-
ργείο, ήταν παράλογο. Είναι σαν νά αυτο-
τιμωρείται κανείς γιά το σφάλμα ενός άλλου.
'Ο κώδις προσφέρει νόμιμα μέσα γιά νά τιμο-
ρή κανείς τους ενόχους.

— Φυσικά, σεις δεν παραδέχεστε ούτε στιγ-
μή...

μή έπεισε της συγγνώμης, είπα η νέα γυναί-
κα. Μολαταύτα, σε ώσιμένες περιστάσεις το
σφάλμα είναι συγχωρητέον.

— Ποτέ. Μέ κανετε ν' άπορώ, Σοσίλ, τί
άλλοτε θεωρείς είναι αυτές ; "Οποιος ξεύ-
ρει νά μ'α σφάλλη, έχει το δικαίωμα και τήν
υποχρέωση νά ναι αμείλικτος. 'Ο Καγιάρ έπρε-
πε νά παρακολουθήσει τούς ενόχους, νά εξακρι-
βώσει τήν άπιστία και νά διώξη άλύπητα εκεί-
νην που στάθηκε άναξία νά φέρη τ' όνομά του
και νά μοιραστή τήν ζωή του. Μ' αυτόν τόν
τρόπο θα τόν επεδουμάζαν όλοι οι τίμιοι άν-
θρωποι... 'Ενώ άπεναντίας η διαία χειρονο-
μία του...

— Τί τ'α θέλετε ; όλος ο κόσμος δεν έχει
στεγνή καρδιά και πνεύμα ύπολογιστικό. 'Εξ
άλλου, βρίσκω πως ο Καγιάρ φέρονται σαν έ-
νας άρβανος... "Αν τόν σκότωνε αυτόν τόν
δυστυχή...

— 'Εγώ δεν θα λυπόμουν τόν κ. Μπερνιέ...
"Όταν ένας άνδρας δεν διατάζει ν' άποπλανήση
μέ... "Όχι, θα λυπόμουν τόν Καγιάρ, σ'ας
επαναλαμβάνω, που δεν μπόρεσε ν' αντισταθή

Με στείλανε πρώτα στο δωμάτιο μου, μ'ένα τρόπο
πιο έχθρικό παρά ποτέ...

στην δικαία παραφορά του...

— Μαρι-Λουίζ, μη άκουμπάς τους άγκώνες
σου πάνω στο τραπέζι !

— Μη γίνεσαι άνοητοφορη, μικρή μου, πρόσ-
θεσεν η θεία, και πήγαμε στο δωμάτιό σου νά
μελετήσης τ'α μαθήματά σου μόλις τελείωσες
το πρόγευμα.

— "Με παρασκοτίζουν... Τους συχαίνωμαι...
Είμαι πολύ δυστυχισμένη εδώ" σκεφτότανε η
Μαρι-Λουίζ.

— "Άκουσε, είπα τ' άπόγευμα στην φίλη
της Σολάνζ, σαν δρόθηκε στην τάξη κοντά της,
άκουσε Σολάνζ, μπορεί νάχω έμπιστοσύνη σε
σένα... Λοιπόν πάρε ένα φύλλο χαρτί από
τά δικά σου. Δεν πρέπει νά γινώσκουνε το δ-
ικό μου χαρτί. Θυμάσαι. Βάλετο πάνω στο τε-
τραδίό σου και γράψε : πρόσεξε μη σε δούν.

Γράψε όχι όμως μέ το συνηθισμένο γράμμα-
σου, μά μέ κείνο το παχύ γράμμα που μιμνήσαι
τόσο καλά. Κατάλαβες ; Κόρυς. 'Η γυναίκα
σας, σ'ας άτιμάζει. 'Εχει έναν έραστή, όπως η
κ. Καγιάρ. Διώξε της. 'Ο έραστής της είναι ο
δ... "

— Μά Μαρι-Λουίζ, τί μέ δάξεις νά γρά-
ψω ;... γιά πούν είναι το γράμμα αυτό ;
— Γιά τόν θείο μου. Είναι ένα άνωνομο
γράμμα. Τώρα πρό όλίγου, θα χωρίση άμέσως
τήν θεία μου και θα άναγκασθώ νά μέ βάλουνε
έσωτερική. Είμαι πολύ δυστυχισμένη σπίτι
τους, δεν θέλω νά μείνω πιά εκεί. Και έπειτα
αυτό θα τους τιμωρήση γιά νά ναι τόσο κακοί.
Τους συχαίνωμαι, συνεπλήρωσε τρέμοντας απ' ο
μίσος.

— Τότε ξαναγύρισε στο δωμάτιό μου γιά
ν' άνακαλύψουνε... Και πάλι πάλι
μερα το πρωί... 'Η θεία μου έφτασε
θείο μου όταν έφτασε, πράγμα που έιν
νε ποτέ της... Αυτό είν όλο. Δεν πιά
νεσαι παράξενος ;... συνεπλήρωσε η Σο-
λάνζ.

— Ναι, πολύ παράξενος, άπάντησε η Σο-
λάνζ συλλογισμένη.

— Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

— "Μ' άν τήν σκοτώση, Μαρι-Λου-
— "Όχι, τότε πρό όλίγου πάλι
χνε. Τελείωσε το γράμμα ; Το νύχι
σπονίς σε κοιτάει... "Όχι, Λουί-
... ο έραστής της είναι... Στάση
των άνδρών που έρχονται νά βλέπω
μου... "Ω, άκουσε νά λένε οι ύπη-
κ. Γκλαγιώ της έκανε κόρτες. Λοι-
στής είναι ο κ. Γκλαγιώ. Και
βάλε : "Ένας φίλος. Μαρι-Λου-
... "

ΦΙΛΗΜΕΝΗ.....

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΡΩΜΑΝΤΙΣ

[Περίληψις τών προη-
γουμένων. — 'Ο Ντέμης, ένα νέο
παλι, γνωρίστηκε πριν από λίγον καιρό
με τήν γαϊτοπούλα τού Ρένα, τήν οποία
έβγαλε από μια συνάντησι στο
σπίτι του, χωρίζοντάς μαλλομένους.]

('Η συνέχεια).

«Σάββατο βράδυ».

«Ντέμης μου,
Πάρνω τήν πένα νά σου
γράψω χωρίς νά ξέρω κι' εγώ ή ίδια τί άρα-
χίς θέλω νά σου πώ...
Τό μόνο όμως πούχγω νά σου γράψω είναι
πως είσαι κακός, πολύ κακός γιατί μ' έκανες
να είχα τόσες όρες.
Μη κι' άκούει κάτι, νά... σε επεθύμησα
πάλι, πάρα πολύ και θέλω νά σε δώ...
'Επειδή όμως δεν ξέρω κατά πόσο θα συμ-
πράξει καί σύ με τήν επθυμία μου αυτή βστε-
ρα απ' όλην χθενοβραδινή σκηνη — άλήθεια
μην ήμεις γι' αυτό ; — θα σε παρακαλώ
να μ'α γράψης δυο λόγια, τώρα άμέσως...
'Ην δεύτερά οι δικό μου θα πάς σ' ένα
πρόσπιν — όλο γέροι και γρηές — και
άφήσουν νάβουν. 'Ετσι θάμαι ελεύθερη
από τήν δέμα...
... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

... "

πάνω, και σε μία στιγμή αφίνοντας νά ξεσπάση
όλη εκείνη ή νευρικότητα που τήν κρατούσε, φώ-
ναξε με ύστερική φωνή τήν παραπάνω φράσι,
κι' άρχισε νά δηματίζη νευρικά άπάνω-κάτω
μέσ' στο μικρό τοίχικο σαλονάκι με τ'α χνου-
δωτά χαλιά και τ'α πολλά μεταξωτά μαξιλά-
ρια... *

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Το σενάριο αυτής της ταινίας, της «Αλλιάν Σινεματογραφική Εφορεία», είναι γραμμένο από τους Α. Βόλκωφ, Ν. Φάλκ και Ρ. Αλμπαν. Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Νικόλας Κολίν (Αλβέρτος), ο Ίβαν Πέτροβιτς (πρίγκιπας 'Αχμέτ), ο Γκαστόν Μοντό (Χουσεφίν), ο Φαλκενστάιν (ο αστρολόγος), ο Νιμίτριεφ (ο Σουλτάνος), η Μαροσέλ Αλμπάνι (η ευνουμένη Ζομπενίτ), και η Άννις Πέρεσον (η πριγκίπισσα Γκιουλνάρ), η Ντίνα Παβλο (η καλέντα), η Νίνα Κόσιτς (Φατιά).

Η υπόθεση έχει ως εξής: Ο 'Αλβέρτος, μπαλωματής στο Κάιρο, είχε ένα μαγικό αμulet, που του είχε αφήσει ένας πελάτης για πληρωμή. Όταν έπαιζε αυτόν τον αμulet, όσοι άκουαν την μελωδία του, άρχιζαν άμεσως να χορεύουν. Και η Φατιά, κόμισσα, ή καλή γυναίκα του μπαλωματή, δεν μπορούσε να αντισταθεί στην γοητεία.

Παρά την ιδιότητα του θαυμαστού αυτού αμulet, ο 'Αλβέρτος δεν μπορούσε ως τόσο να υποφέρει από την φοβερή ζωή που του επέβαλε η Φατιά. Προτίμησε να δραστηριοποιηθεί με νύχτα, χωρίς να πη τίποτε σε κανένα, χωρίς να τον ιδεί κανένας, μπήκε κρυφά σε ένα μεγαλόπρεπο πλοίο που αναχωρούσε για την Ανατολή.

Το πλοίο διοικούσαν ήδη οι άνοιχτα όταν οι α-πες ανέβηκαν τον 'Αλβέρτο. Τί έπρεπε να κάνουν τον λαθροάπο αυτό εαυτού; Άλλοι ήθελαν να τον ορίσουν στην θάλασσα, άλλοι ήθελαν να τον αφήσουν μέσα στο αμulet χωρίς να του δίνουν τροφή. Στο τέλος απέφασαν να κρατήσουν τον δυστυχισμένο μπαλωματή και του επέτρεψαν να μείνει ως υπηρέτης ενός μεγάλου ινδού ηγεμόνος, του πρίγκιπας 'Αχμέτ, ο οποίος ταξίδευε με το πλοίο, και το καράβι έκοιμήθηκε άμεσα. Έξω από την ήσυχια της ανατολικής νύχτας, 'Εξάρνα ακούστηκε μια φωνή: Φατιά! Φατιά! Ένας γέρος ναύτης από Αφροαξία έκοιμήθηκε την καταστροφή. Σε μια στιγμή το πλοίο έγινε πυρκαγιά και ο πλοίαρχος 'Αλβέρτος δεν γλίτωσε τον θάνατο παρά λίγο πριν από την άλυσαν.

Κολύπησε πολλές ώρες, θέλοντας να αναβίη όσπου να εξαντληθούν ή δυνάμεις του τη στιγμή που ή άφηνε τον εαυτό του να θυσιάσει. Ο Θεός βοηθάει πάντα τους ενεργητικούς ανθρώπους. Ο 'Αλβέρτος, εξαντλημένος, είδε ξαφνικά, ως εκ θαύματος, ένα μικρό νησί να προβάλλει εμπρός του. Αποκαμωμένος, σκαρφάλωσε στην άτακτη αυτή στεριά και αποκοιμήθηκε άμεσα. Άμα ξύπνησε από τον ενεργητικό αυτό ύπνο, ο 'Αλβέρτος είδε με κατάπληξη ότι το νησί δεν ήταν άλλο παρά η οάση ενός κολοσσικού θαλασσιού τέρατος που ταξίδευε σε άρκετά μίλια από την ακτή. Το τέρας κινήθηκε επάνω στη οάση του, εξακολούθησε το δρόμο του, όσπου πέρασε κοντά από μια ακτή. Ο 'Αλβέρτος τότε έπεσε στη θάλασσα και κολυμπώντας έφθασε στη στεριά. Αποκοιμήθηκε πάλι και δεν ξύπνησε παρά έπειτα από πολλές ώρες.

Ήτανε περιστερισμένος από ένα στρατό γενταίων με μεγάλη στολή, οι οποίοι του έκαναν μεγαλοπρεπή υποδοχή. Πραγματικώς, ο αστρολόγος της χώρας είχε προείπει την άφιξη ενός παντοδύναμου βασιλιά την νύχτα της πανσέληνου: και τη νύχτα αυτή άφαιρέθηκε ο 'Αλβέρτος, μπαλωματής του Κάιρου, είχε βγεί στην ακτή. Τον ανέβασαν άμεσα στο λαμπρό αξίωμα ξένου ηγεμόνος και τον υπεδέχθησαν στην πρωτεύουσα με όλες της τιμές που οφείλονται στο ύψιστο του αξίωμα.

Ο Σουλτάνος τον υπεδέχθη μάλιστα στο παλάτι του και του παρουσίασε την ευνουμένη του Ζομπενίτ και την κόρη του Γκιουλνάρ.

Ο 'Αλβέρτος ως τόσο δεν άφησε να αντιληφθεί ότι η δυο γυναίκες ήταν τρελλά έρωτες-μένες μ' ένα νεαρό αλμυρό και με μεγάλη εκπαίδευση άνδρα στον αλμυρό αιώνα των πριγκίπων 'Αχμέτ, τον μεγιστάνα με τον όποιον συνταξίδευε στο πλοίο.

Ο πρίγκιπας 'Αχμέτ είχε κατορθώσει να φθάσει στην ακτή έπειτα από την πυρκαγιά του πλοίου, αλλά λιγότερο ευτυχής από τον 'Αλβέρτο.

είχε αλμυρωτισθεί από τον επιμελητή του Σουλτάνου και φυλακισθεί σε ένα πύργο του παλατιού. Ο 'Αλβέρτος, που είχε καλή καρδιά, άπεφασε άμεσα να βοηθήσει τον νεό, και την επομένη νύχτα, βγήκε κρυφά από την κελυβόρα του με το σκοπό να πάει να υπεδέχθη τον πρίγκιπα 'Αχμέτ.

Στο δρόμο, έγινε, χωρίς να το θέλει, μάστιγας σκηνής πολύ δραματικής. Ο επιμελητής Χουσεφίν είχε κλέψει την όμοια Γκιουλνάρ και προσπαθούσε να δραστηριοποιηθεί με νύχτα, αλλά η απειλητική αντίστασή της νέας.

Την στιγμή που ο 'Αλβέρτος έτοιμαζόταν να επέμβει, ο ίδιος ο πρίγκιπας 'Αχμέτ προέβαλε εμπρός στον άτακτη. Είχε κατορθώσει να αποδράσει και έχοταν να υπερασπισθεί εκείνη που αγαπούσε.

Μια τρομερή πάλη έγινε μεταξύ του Χουσεφίν και του πρίγκιπας 'Αχμέτ. Ο νεαρός πρίγκιπας θριαμβεύει, σκοτώνει τον άνταρταστή του και επέστρεψε στο παλάτι με την όμοια Γκιουλνάρ. Άλλα εκεί τα πράγματα άλλαξαν εντελώς.

Η ζηλιάρα Ζομπενίτ, κατηγορήθηκε τον 'Αχμέτ ότι απέδρασε και ότι θέλησε να κλέψει την κόρη του Σουλτάνου.

Φύλακες, πιάσαν άμεσα αυτόν τον α-βλο και χώσαν τον στην φυλακή φώναξε ο Σουλτάνος.

Ματαίως επενέβη η Γκιουλνάρ για να σώσει τον πρίγκιπα, και φώναξε ότι ο 'Αχμέτ θέλησε απεναντίας να υπερασπίσει την ζωή της και την τιμή της. Ο Σουλτάνος δεν ήθελε να ακούσει τίποτα. Ο 'Αχμέτ φυλακίστηκε πάλι σε ένα σκοτεινό κελί και καταδικάστηκε εις ισόβιον κάθειρξη.

Υπήρχε κάποιος στο παλάτι ο οποίος θη-νολογούσε για την τροπή που πήραν τα πράγ-ματα. Αυτός ο κάποιος ήταν ο 'Αλβέρτος, ο ό-ποιος είχε προείπει την άφιξη του πρίγκιπα 'Αχμέτ.

Να τον πιάσουν άμεσα από τον πύργο, τήναι, είπε, και να τον θανατώσουν. Ο καίμενος ο 'Αλβέρτος συνέληψε να γυ-ραιν από τη ζωή στον θάνατο, με το σκοπό να μαγικό τον αμulet.

Άρχισε να παίζει και σκόπευε να μαγεύσει την γοητεία που σκόπευε να μαγεύσει η γυναίκα του, η τρελή ευνουμένη Φατιά, που έκανε σκηνές. Η Φατιά, που είχε φέρει το αποτέλεσμα της οφύλαξης, οι αξιωματούχοι, σαν να χορεύουν. Τη στιγμή που ο 'Αλβέρτος έπαιζε, η γυναίκα του τον προσέ-βη, δίνοντάς του το αμulet.

Έχει σκοπό να δουλέψει ταμαμένη οάση. Τελεία, γαρ-μάνι, Όλη η όμοια ιστορία που είχε γίνει γύρω από τον 'Αλβέρτο, και η Φατιά, γλα στέλγουν τον επανέφερε πάλι στην πενή και σκληρή πραγματικότητα.

Άς πει! Ο φτωχός μπαλωματής πήλθηκε και τόσο που είχε όνειρο να α-φί-η την ιστορία. Πρώτα από όλα το όνειρο του έδει-χνε γλυτερό μάθημα για εκείνους που φιλοδοξεί: ότι κανείς πρέπει πάντα να είναι ευχαριστημένος με την τύχη του.

Η Μαροσέλ Αλμπάνι στον ρόλο της ευνουμένης Ζομπενίτ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η παλινεστία μαγεύ-ει τους έρωτες, αλλά σκληρά τους ενοχλεί. Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η μάδα έχει και τα κα-λά της, αλλά έχει και τα κακά της. Ένα δε άρ-στον άνθρωπο ή κοπέ-λη, χωρίς τις όποιες κη-ρια και τα μυστικά της, όταν θέλει έστω οράει Γκιουλνάρ.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Η παχυσαρκία δεν είναι ποτέ ευχάριστο πράγμα, αλλά δε μη συγχέουμε την παχυσαρκία με την εφροσύνη, διότι η εφροσύνη πρέπει να επιδιώκεται ενώ η παχυσαρκία πρέπει να αποφεύγεται, ως ένδειξη κα-κής υγείας.

Έπειτα η παχυσαρκία έχει ως επί το πλεί-στον το κακό να προσθέτει ηλικία, ιδού λοι-πόν πολλοί λόγοι, δια των οποίων πρέπει να την αποφεύγουμε.

Πως όμως θα πολεμήσουμε αυτό το κακό; Πολύ δύσκολα και για τον λόγον αυτόν εί-ναι προτιμώτερο να προσπαθήσουμε να το προ-λάβουμε κανονίζοντας την ποσότητα και το εί-δος της τροφής μας, κάνοντας γυμναστική, περπατών καθημερινώς, τένις ή κάποιο άλ-λο σπορ.

Άλλα όλα αυτά πρέπει να γίνονται μεθο-δικά, διότι δεν θα ωφέληση ο περπατών ούτε το σπορ όταν γινώσκεις πεινασμένη και φάγεται διπλά απ' ό,τι θα έφαιγε.

Έν γένει ο κανόν κατά της παχυσαρκίας είναι να αποφεύγεις τα αμύδια και το λί-πος, να τρώγεις κρέας ψητό, ψάρι και λα-λά, ολίγο ψωμί και λίγαν δημητριακά, διότι αυτά σου δίνουν ενέργεια, αλλά δεν σου δίνουν υγεία. Επομένως καλόν είναι ένα έλαφρόν καθαρτικό κάθε πρωί δια να διευκολύνεις την χώνευση.

Αποφεύγετε τα βίαια μέσα κατά της πα-χυσαρκίας. Ένα που ωφελεί χωρίς να βλά-πτει την υγείαν είναι το σαρτσάκι με σα-πούνι που περιέχει ιώδιον.

Φορεμάτσια καθημερινά δι' έργα ζουμέν δι' ελγγραφία κελ.

Παρίσι, Οκτώβριος Vivian Grotor

Κροκιά από κά-στανα. — 300 δράμα κάστανα καθαρά σμένα, 50 δράμα ζάχαρη ψιλή, 100 δράμα γάλα, 50 δράμα ζωνίττα, 1 μαρούρι κανέ-λας. Δια τὸ πανά-ρισμα. — 2 αυγά, γα-λέττα, φρούτα δια τὴ γάνισμα, ολίγη ψιλή ζά-χαρη.

Καθαρίζουμε τὰ κάστανα από τὸν έξωτερικὸ φλοιὸ καὶ τὰ βάζουμε νὰ βράσουν ἔως δύναι νὰ ξε-καλλῇ ὁ έξωτερικὸς φλοιός. Τὰ στραγγίζουμε, τὰ καθαρίζουμε καὶ τὰ ξαναβάζουμε νὰ ἀποβά-σουν μετὰ τὸ γάλα καὶ λίγο νερό, προσθέτοντες καὶ 2 κουτάλιες ζάχαρη καὶ λίγη κανέλλα. Ἀφού πουν ὅλο τὸ ὕγρὸ τὰ περνάμε ἀπὸ μηχανὴ ὅπως τὸν πορὶ ἀφαιρούντες τὴν κανέλλα καὶ ζυμώνουμε μετὰ τὴν ψι-λὴ ζάχαρη. Ἔπειτα ἀνα-κατεύουμε τὰ ζωνίττα τὰ ὁ-ποία ἔχουμε προηγουμένως κόψει καὶ διανέμουμε ἐν-δοῦ ἢ κομμά, πανάρους μετὰ κτυπημένο ἀυγὸ καὶ γαλέττα καὶ τηγανί-ζουμε μετὰ ὅτιτο ἢ ἡ πόρος.

Μετὰ τὸ τηγάνισμα τὴς ἀκοιμήσουμε σὲ κολῆς καθαρὸ στουπόχαρτο καὶ διανέμε-με πασπαλίζουμε μετὰ ψιλὴ ζάχαρη.

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Πολλές γυναίκες παραμελοῦν τὴν περιποι-ήσι τῶν ματιῶν ἢ μάλιστα ὅχι τὴν παραμελοῦν μόνον, ἀλλὰ κάνουν πράγματα ποὺ βλάπτουν τὰ μάτια ἀντὶ τὰ ὠφέλησαν.

Τὰ μάτια θέλουν μεγάλὴν περιποίησιν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ὁμορφίαν τους.

Μὴ διαβάετε ποτὲ στὸ κρεβάτι, διότι εἶ-ναι φοβερὰ βλαβερὸ γιὰ τὰ μάτια. Πλύνετε τὰ μάτια σας κάθε βόρην καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἐπιστρέψετε ἀπὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνεπι-ναστε σκόνην. Κλείνετε 5 — 10 λεπτὰ τὰ μάτια σας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, διότι αὐτὰ τὰ ξεκουράζει. Μὴ τοίβετε ποτὲ τὰ μάτια σας εἰς οὐδεὶαν περίπτωση καὶ ἂν μὴ κάποιο σκουπάκι μέσα κλείστε τὸ μάτι σας καὶ ἀ-φίστε το νὰ διαρῶσθ. Τὸ δάκρυ δὲν παρὰσ-φει καὶ τὸ νὰ σκουπάκι.

Ἄν σας ἐνοχλῇ τὸ πόνος, φορεῖτε κτυπημένα γυαλῆ καὶ στὴς λάμπες σας τοποθετήστε ἀμυαλῶς, κατὰ προτίμησιν πορτοκ. Ἄν πρόκειται γιὰ διάβασμα, Ἀποφεύγετε τὴν ἀνάμνη καὶ ἂν ἀποφάσιστε τὴν βραδὴν σας νὰ ξεκουρή-σκηθετὴ τὸν ἱατρὸν, διότι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἔχετε ἀνάγκη γυαλῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δουλ. Α. Θεοσινίκη. — Βεβα-ως υπάκουον ταύτα ινασπούτα καί εις τὰς Ἀθήνας. Τῆς κ. Κάμερ, τῆς κ. Ποικακίδου καὶ ἄλλα.

Κ. Σ. — Σὰς ἔγραφα ἥδη δι' οὐδέποτε πρέπει νὰ κινήν μὰ δεσποινὶς τὸ πρῶτον ὄμμα.

Δουλ. Κων. Πρωτ. — Σὰς συνιστῶ συστηματικὴν γυμναστικὴν καὶ ἀναγε-νιστικὰς κινήσεις.

Α. Α. Φ. Θεοσινίκη. — Προ-τὸν νὰ πλύνετε γὰ κλάιτε, δὲν ὑπάρχει πὸ ἀπαραίτητο πράγμα. Ἐπειτα γιὰ τὴς πανά-δες τὸ ἀνάλουον μίγμα ὠφελεῖ: Précipité blanc 1,0, Sous-nitrate de bismuth 2,0, Cold cream 20,0.

Μετὰ χρῆσιν 15 ἡμερῶν ἀφίστετε τὸ πρῶ-σπόν σας νὰ ξεκουράσθῃ καὶ χρησιμοποιή-σῃ τὴν κρέμαν Πόντς ἢ Χαλκίλην.

Α. Α. Φ. Θεοσινίκη. — Μετὰ τὸ ξεκούσθαι ἢ Χαλκίλην εἶναι ἡ καλύτε-ρα κρέμα, διὰ τὰ σαρτσάκι σας συνιστῶ Α. Α. Φ. Α. Α. Φ. 10 σταγόνας μεσμεροῦ καὶ βράδυ ἀπὸ τοῦ ὑγνότητος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ Μ' ΕΠΝΙΞΕ

ALEXIS JAQUIER

Πολλές περιπέτειες έχω περάσει ως τώρα στη ζωή μου, εκείνες όμως που πέρασα στα περίχωρα του Τουεμάν, προς βορράν της Αργεντινής Δημοκρατίας, δεν θα τις ξεχάσω ποτέ, γιατί χαραχθηκαν στη μνήμη μου μ' έναν τρόπο ανεξίτηλον.

Μόλις είχα γνωρίσει κάποιον πλοίοιοι Αργεντινών ιδιοκτήτη μεγάλων εκτάσεων. Δεν ήταν μεγάλος στα χρόνια, μόλις είκοσι οκτώ χρονών και σπόρταρι από τους λίγους. Με συμπαθούσε γιατί ήξερε πως αγαπούσα της περιπέτειες και πίστευε ότι είχε δικαίωμα να διαθέτει την ζωή μου, όπως ήθελε. Εύθως εξ άρχης είδε ότι στην ιππασία δε με ξεπέρανε. Αυτό λοιπόν τον έκανε να μου προτείνει κάθε μέρα μακρινές κούρσες. Μά κι' εγώ πάλι του έμαθα καλή σκοποβολή, αν και στενοχωριόταν γιατί δεν μπορούσε να με φθάσει στην ακρίβεια.

— Έρεεις, μου είπες μία μέρα, ή λήμνη της ιδιοκτησίας μου είναι γεμάτη ψάρια όλων ειδών. Σκοπεύω λοιπόν ν' αγοράσω τὰ δίχτυα που με συμβούλευσες.

Δεν τον ήξερα ακόμη καλά-καλά, διαφορετικά δεν θα τον συνεδούλευα να πάρει αυτές της παγίδες, που παρά λίγο να χρησιμοποιούν για σάβανο μου.

Ένα κατάστημα της Σάντα-Φέ μ' έστειλε τὰ δίχτυα που ζητήσαμε, με τήν σχετικές οδηγίες. Στόν καφέ του εξήγησα τον χειρισμό τους.

— Ωραία, είπε, μπορούμε τότε το βράδυ να βάλουμε μπρός. Με μία λάμπα ελπίζω να τὰ καταφέρουμε. Έτοιμασε λοιπόν ότι χρειάζεσαι.

Στὴς δέκα ή ώρα κατεβήκαμε για τή λίμνη που άπείχε καμιά εξακοσαριά μέτρα από το σπίτι. Πήρα και το μαχαίρι μαζί μου και λίγη κλωστή, για να διορθώνω τὴν σχισματιές του δίχτυου.

Περπατούσαμε σιγά-σιγά, ενώ ο μικρός προβολεὺς που κρατούσε ο φίλος μου έριχνε τριγύρω το φως του σαν φάρος αυτοκινήτου.

Ρίξαμε το δίχτυ σαν φθάσαμε στη λίμνη και με το πρώτο πιάσαμε κάτι μικρά ψάρια.

— Δεν δοκιμάζεις στη μέση της λίμνης; μου είπες ο φίλος μου. Έχει είναι πιο βαθειά.

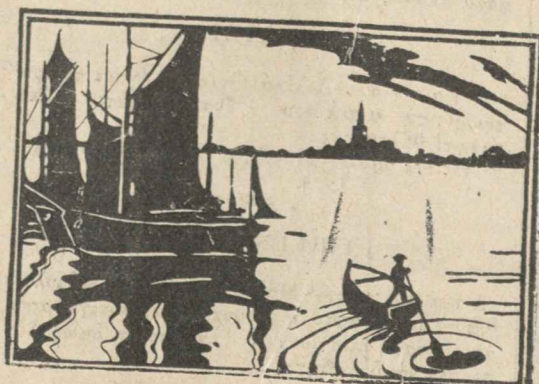
— Ακριβώς γιατί είναι βαθειά, γι' αυτό δε θα κάνουμε τίποτα, γιατί προτού αγγίξει το δίχτυ στο βάθος, τὰ ψάρια θα φύγουν.

— Για δοκιμάσεις, επέμεινε.

Τὴ στιγμή εκείνη φάνηκε το φεγγάρι. Η άχτινες που φωτίσαν το πρόσωπο του φίλου μου. Μά έτσι καθώς τον κοίταξα μία στιγμή φοβήθηκα, γιατί τὰ μάτια του είχαν πάρει μία άγρια έκφραση.

«Ίσως χαίρεται, με τον τρόπο του, συλλογίσθηκα, γιατί θα πιάσωμε ψάρια, για πρώτη φορά στη λίμνη του».

Στάθηκαν κι' έτοιμαζόμουν να οίξω το δίχτυ, μα τὴ στιγμή που έπαιρνα φόρα αισθάνθηκα μια απότομη σπρωξιά κι' έπεσα με τὰ μούτρα μέσα στην υγρή έκταση, ενώ την ίδια στιγμή ένα νοσηρό κρότο άγριου ζώου έφθασε ως τ' αυτιά μου. Το δίχτυ με σκέπαζε όλωσθόλου κάτω από το βάρος των μολυβιδίων του. Δε θα γλύτωνα. Μηχανικά, έβγαλα το μαχαίρι

μου κι' άρχισα να ξεσπίζω το δίχτυ. Σε λίγο βοήθηκα στην επιφάνεια, όπου πήρα την αναπνοή μου. Κοίταξα δεξιά, αριστερά. Ο αίλος μου είχε χαθή. Ο προβολεὺς του δε φαινόταν πιά. Τότε κατάλαβα πως ήταν ένας εγκληματίας.

Έφθασα στην ακτή, κολυμπώντας γρήγορα. Σκέφθηκα πως έπρεπε να φύγω, γιατί αύριο ο άνθρωπος αυτός θα χρησιμοποιούσε μέσα χειρότερα, για να με ξεκάνη. Κι' έπειτα ποιος μ' έσαςάλιζε εδώ κάτω. Ίσως έβριζε και τους υπηρέτες του να με σκοτώσουν. Μπορούσε να έλξη εμπιστοσύνη κανείς σ' αυτόν, έπειτα από μια τέτοια διαγωγή; Με φθονούσε φαίνεται γιατί εγώ ήμουν λευκός κι' αυτός μισός. Και ήξερε ότι παρ' όλα τὰ εκατομμύρια του δεν μπορούσε να εξαγοράσει τέτοιο πράγμα. Ακόμη θα μπορούσε ίσως να με κατηγορήσει ότι θέλησα να τον δολοφονήσω. Έπρεπε λοιπόν με κάθε τρόπο να φύγω. Ήμουν μουσκεμένος ως το κόκκαλο και τὰ ρούχα μου κόλλαγαν στο κορμί μου. Μά έπρεπε να τρέξω και να προσέξω, να μην κάνουν τον παραμικρόν θόρυβο, γιατί τότε θα είχανταν πάνω μου τὰ

Σε λίγο βγήκα στην επιφάνεια, όπου πήρα την αναπνοή μου.

σκυλιά. Άρχισα λοιπόν να τρέχω μ' όλη τή δύναμη των ποδιών μου. Ο φόβος μου έδινε στερνά. Ένω έτρεχα σαν τρελλός όμως ή σκέψη μου έβγαζόταν. Που θα πήγαινα;

Είχε φέξει πιά. Ήμουν κατάκοπος. Κοίταξα γύρω μου. Έτοιμά. Τώρα πεινούσα τρομερά. Πήρα ένα ξύλο και έριξα μερικούς καρπούς. Τους έφαγα λαίμαργα. Επαπλώθηκα λίγο στη γλή. «Ω, θα έπρεπε να ξεκουράζομαι χρόνια. Κι' όμως σε λίγο ώρα τρέβαλα πάλι στα πόδια, για να συναντήσω κανέναν. Κοίταξα στην τσέπη μου: δεν είχα παρά μερικά π i á σ τ ρ α. Έφθασα επί τέλους σ' ένα σπίτι. Είδα μία ισπανική επιγραφή απ' έξω. Δεν μπόρεσα να την εξηγήσω, αν και ήξερα κάμποσα ισπανικά. Μπήκα μέσα και με δυσκολία έδωκα να καταλάβουν τί ήθελα.

— Στο σταθμό υπάρχει ένας πατριώτης σας, μου είπεν ο άνθρωπος που μου μιλούσε. Τό σπίτι του βρίσκεται σε καμιά πενήντα χιλιόμετρα απόσταση από δω.

— Εύχαριστώ πολύ, θα πάω να τον βρω.

Λίγες στιγμές αργότερα χτυπούσα την πόρτα του πατριώτη μου.

— Καλημέρα, κύριε, είπα θαρρετά.

— Καλημέρα. Είσθε Γάλλος;

— Μάλιστα.

— Από που έρχεστε; Κάτι σ'ας συνέβη φαίνεται, γιατί είσθε ταραγμένος;

— Ναι. Θα σ'ας πω αμέσως.

— Καθίστε να προγευματίσετε μαζί μου και τὰ λέμε.

Όταν του διηγήθηκα τί μου είχε συμβή, με ρώτησε:

— Έχετε άρχει τίποτα δικά σας; αυτόν έκρί κάτω;

— Ναι, έχω άρχει στο σπίτι του θερμου, ένα ζευγάρι μπότες και μερικά τιά, που έχουν για μένα κάποια αξία.

— Καλά. Εμπιστευθήτε σε μια κ'άνω έκτεινο που πέπει. Θα θέλω να κρύψω φίλους...

Σέλλωσε το άλογό του και με άπασα

ρα τον είδα να ξαναρχίζει με τρέξιμο.

— Σ' άφίνοι, μου είπες. Πάω να δω το σου. Μά ξέρει καλά και ξέρει να κατασέυω καθόλου. Έχω κι' εγώ κάποια αυτόν. Θα σου τὴς διηγήθω αργότερα.

Στὴς δέκα το βράδυ ο πατριώτης μου

σε. — Ο φίλος σου νόμιζε νεκρόν. Πήρα

φουσα. Και κοιτάζοντάς τον καμιά τάλαντα, ότι δέχθηκε με τόση ευγένεια, την είδηση, ώστε νόμιμα για μια στιγμή ήθελε να ξεσπάσει σε μίση. Θέλω να πω, τρελλός. Αν λειτουργούσε ο νόμος, θα

θα πλήρωνε τὰ κρίματά του. Μάλιστα, σε αυτά που του γύρισα.

Έδω αναστήνατε βαθειά ο πατριώτης ή ύψη του πήρε μία θλιβερή έκφραση και είπες:

— Ο άνθρωπος αυτός μου σκότωσε ναίκα μου!...

Τόν κοίταξα σαν απόβροχτο νερό.

— Ναι, πάνε δύο χρόνια τώρα, μου στὴς ζάχαρες τότε. Δεν μπόρεσα να του κάνω τίποτα, γιατί μ' έπεσε χρηματικό ποσό χταφάρων και τρέπα

πόησης. Από εκείνη τὴ στιγμή ηγναίκα κα έδω, περιμένοντας την ημέρα που σκα κι' εγώ το δίχτυ μου!

Σάν με αντίκρισε άρχισα να λέω τὰ αμέσως τούδε, τὰ χαρτιά, σὰ τὰ πούλην ή έκθεση τῶν εγκλημάτων του. Ίσως τὴς αποδείξεις στα χέρια...

— Έτσι πούλησα τὰ πράγματα που του ζήτησα.

Ελπίζω όμως σε λίγες μέρες νὰ μὴ σὴν αὐτὴ ή δουλειά!...

Τόν κοίταξα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μὴ αινιγματική έκφραση τὸς τὸν πρῶτα τηςα περιστάσεων.

— Έπειτα από λίγες ημέρες έμεινα πάλι κόνει ο φίλος σου; αὐτὸς ένας μικρός που γες ακόμη έμεινε πὸς τὸν πῆραν ὅτι τὸ σπίτι του τὸν έδεσαν ἀπὸ τὰ χέρια του οὐρὰ τοῦ αλόγου του και τὸν έφεραν ὡς τὴν μνη. Έσπεύζαν τὸ αλόγο στη λίμνη κα

ρα άδειασαν τὰ ρεβόλβερ πάνω του. Καί τὸ λογο βυθίστηκε μαζί με τὸν κύριο του στα νερά, νύχτα να τὴς λίμνης, όπου παρά λίγο τὸ βρὸν άγριο θάνατο!

ALEXIS ZAKIE

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΦΥΓΕΣ...

Έφυγες... Ένα φθινοπωρινό πρωί — πρωί συννεφιασμένο — έφηνες από τὴ φωλιτά μας και πήγαινες μακριά σὲ ξένο μέρος...

Με καρδιά θλιμμένη, και με μάτια δακρυομένο, μὸς έδωσες τὸ μικρό σου χεράκι, για να μ' αποχωρήσεις. Τὸ πήρα με λαχτάρα, και πόσα με δόναμ στα δικά μου, σάν νά- ήτα μ' αὐτό να σε κρατήσω κοντά μου για πάντα...

Και τὸ κρατούσα έτσι σφιχτά, ενώ τὸ τὰ μάτια μου κυλούσαν σιγαλά δύο δά- κρυα...

Μά πὸς δὴ τὸ κρατούσα έτσι; Έπρεπε να φύγεις γιὰ ή ώρα περνούσε...

— Απαλάταλά τὸν πόδηξες ἀπὸ τὰ δικά μου, κι' ἐνῶ με κίτταζες μ' ένα βλέμμα λυπημένο, — ήμια που έλεγε πολλά — ψιθύρισε: — Χάθηκε κι' έφυγες...

Σε κίτταζε με πόνο πὸς αὐτομακρινόσουν... Όταν πὰ χάθηκες, πέρα στη καμὴ τὸν ὅμοιο, γύρισα σὸ δομάτιό μου, σ' αὐτὸ που αὐρούσε ζωή εὐτυχισμένη, και οίχτηκα κλαί- στας σὸ μικρό μας νταβανάκι — σ' αὐτὸ που περιέλαμε στιγμὲς εὐτυχίας — κι' ἔχουσα δά- κρυα δυστυχίας και πόνο...

B. ΠΟΜΟΝΗΣ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Όταν τὴ θάλασσα βουδῇ, γαλήνια ἀνταρκίζω, αἰνιωὸς καί στήν ἀμμουδιά τοῦ ποδητοῦ Φαλήρου,

σὲ περμένα θνείρα πάλι ξαναγυρίζω, σὲ μέγας ὕλης μορφὲς ὡς ἀν πονὲς ξεφύρουν, καί ξεγλιστρούν γλυκά-γλυκά στή νύχτα ξεχωρίζω,

νύχτες γλυκὲς, ξανθόμαλλες συντροφισσες τοῦ Ὀμήρου.

Βάσω σὸ βάθος ἥρεμο τὸ γέρο-Ποσειδῶνα, μὲ τὸς Τριτόνας τὸ γλυκὸ παῖδά του να ψάλλη

κι' οἱ ἱνοὶ του να φθάνουν ψηλά στὸν Παρθενῶνα, — ἴσως ή θεία Ἀθηνά τ' ἀκνόντι της πάλαι — συνδυαμένοι ἀπ' τοὺς πικροὺς σκοποὺς που σάν Γοργόνα

έκλειρόν σὸ μικρὸ ποτάμι της σκορπεί.

Τὴ βλέπω πάντα να κιντὰ με μάτια δα- κρυομένα

καὶ της ιερὲς ἀκτὲς που ξεκίεες δοχλῆστες σπῆρναν ἀπὸ καιρὸ και δῶξαν, ὀμίνα! της πατρικὲς μας π' ἄλλοτε εὐτήνανε οἱ

Νύμφες, — Σάπου κι' οἱ Σίληνοι με κίλη φλογισμένα ἀπ' τὸ κρασί π' ἀκούραστος, ὃ Βάωκε, τοὺς κερνούσες.

Βάσω της νύμφες σάν σκαὲς βουδὲς ν' ἀγο- κινούνται,

ἀν κροὺς να στήνουνε, τραγουδία να τινύουν, πὸς καρὲς, μελαγχολες, μέσα ν' ἀποτρα- βιδούνα,

καὶ κί χλωμὲς να χάνονται, Δὲν θέλουν ν' ἀντικροῦν,

ἔπει ν' ἀκούν τὰ πρόστυχα τραγουδία που σκορπούνται,

σὲ της ιερὲς ἀκτὲς που τόσο της λυπῶν.

Θυμῶνε κι' ἀγγιέεται τὸ γέρο-Ποσειδῶνα, καί με τὴ θεία Τριταίνα τὴ θάλασσα ταραῖε παραλινώντας τριγύρω του, τοὺς δαίμονας Τριτόνας

σάν τοὺς βαριάδες, κι' ἄγρια τὸν οὐρανὸ σκεπάζει.

Φτύνουν ή Νύμφες χάνονται, οἱ Σίληνοι κι' οἱ Βάωκες,

οἱ Σάπου κι' οἱ Ποσειδῶν, καί μένω γὼ μονάχος.

ΑΘ. ΚΑΛΛΙΜΑΓΗΡΟΣ

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΑΚΙ

Στὸ λιμανάκι τὸ μικρὸ — νυχτιά χωρίς φεγγάρι — σιγοαναδενόμουν με χάρη, μ' ἄλλοκοτο οὐνιό,

Κατάρτια ἀπὸ δακρυοὺς δερβόλινα, ψηλά, καί στήν κοφὴ τους βιαστικά κινούνα σηματοῦλες,

Σὰ χέρια μέσ' ἀπ' τὸ νερὸ μαντιλά που κρατοῦνε, καί σὸ σκοτάδι χαρετοῦνε κάπου θεὸ περαστικό.

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ήταν ένα μικρό ταρασμένο ξεγυράκι. Έκείνος, ἡλῆος μελαχροινός, με πλούσια μαύρα μαλλιά, ἀντεπροσέπτε τον τέλειο τύπο τοῦ ἀνδρός.

Έκείνη, μετρίου ἀναστήματος, μελαχροινή δπως κι' αὐτός, με κατὰ μαύρα μαργιόλικα μά- τια, ἀπ' ἐκείνα που σαγηνεύουν και τὸν πὸ δόσκολο ἄνδρα, τύπος ἱσπανικὲς καλλονῆς.

Γνωρίστηκαν στὰ γραφεία της ἐφημερίδος «Ε». — ἔπον ἐργαζόντουσαν κι' οἱ δυὸ, ἐκείνη ὡς δατυλογράφος κι' ἐκείνος ὡς ρε- πόρτερ.

Ἀπ' τὴ στιγμή που συναντήθηκαν τὰ βλέ- ματά τους γιὰ πρώτη φορά, ένοιωσαν ὅτι κατὶ τοὺς τραβοῦσε τὸν ένα στὸν ἄλλο. Καί αὐτὸ τὸ κατὶ δὲν ἄργησε να ἐκδηλωθῇ σὲ μὴ ἀ- γάτη μεγάλη, ἀγνή.

Κάθε μεσημέρι μετὰ τὴ δουλειά τους, τοὺς ἔβλεπες να πηγαίνουν μαζί κοντά-κοντά, σάν κατὰ μαθητοῦδια.

Σιγά-σιγά διηγήθηκαν ὃ ένας στὸν ἄλλο τὴ ζωή τους.

Σχεδὸν ἐμοίωζε! Έκείνος εἶχε μείνη ἀπὸ μικρὸς ὁρφανός.

Με τὴν βοήθεια μερικῶν συγγενῶν του κα- τάρθωσε καί σπούδασε σὸ Νομικὰ, πήρε δι- πλώμα καί προσωνόησε ἑως τότε πᾶρη τὴν ἄδεια να διηγηθῇ. Έγινε συντάκτης στήν ἐφημερίδα «Ε»...

Έκείνη, ἦταν ἀπὸ πλούσια ἀρχοντικὴ οἰκο- γένεια μὰ ὁ πατέρας της ἀφού ἔλασε τὴν πε- γένεια του σὰ χαρτιά, αὐτοκτονήσας ἀφήνον- ρουσία του σὰ χαρτιά, αὐτοκτονήσας ἀφήνον- τὰς τὴν ἔρημη καί μοναχὴ, χωρίς ἡμέτερα πόρο κατὶ ἀπάνω στήν ἀντιπὴ της ἡλικίας της. — Ἡ μητέρα της εἶχε πέθανε διὰν αὐτὴ ἦταν ἀκόμη πέντε χρονῶν, ἄλλον ἀδελφὸ δὲν εἶχε!...

Με τὴν βοήθεια μερικῶν φίλων εἶχε!... Μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν φίλων εἶχε!... Μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν φίλων εἶχε!...

Τὸν κατὶ τὸ ἔλασαν ἀπὸ κάποια δτερο- πούλι, και με τὰ λίγα Γαλλικά καί Ἀγγλικά που ήξερε, κατόρθωσε να γίνῃ δατυλογρά- φος, ἐκεῖ που καί ἐκείνος ἐργαζόταν.

Τὴς ὥρες της σχολῆς τὸν τὴς σκαταλοῦσαν πλάθοντας θνείρα γιὰ τὸ μέλλον.

Μόλις ἐκείναι δὴ γινόντα διηγήτορες δὴ παντρενόντουσαν. Ὁ ἀγρόφαζαν ἕνα σπῆμα ἔξοχικό μικροῦναι, ἰσά-ισα να τοὺς χωρῶν, σμένον. Έκείνη πὰ δὲν θὰ ἐργαζόταν — τὸ ἀπαυτοῦσε αὐτός.

Έτσι καί ἔγινε. Σὲ λίγο τὸ ὄνομά του εἶχε γίνεῖ ξα- κοντότὸ σ' ὄλο τὸ διηγητορικὸ κόσμο. Καμιά δὲκὴ δὲν ἔλασε ποτέ.

Καί μετὰ τὴ δόξα ὁ πλούσιος...

Καί τώρα πὰ που γέροντας καθισμένοι ζον- τὰ-κοντά, ἐνῶ γύρω τους τὰ ἐγγονάκια τους παίζουν ἀνέμεμνα κι' εὐτυχισμένα, ἐκείνοι ἀνα- λογίζονται τὰ περασμένα κι' ἕνα δάκρυ κυλά ἀπὸ τὰ μάτια τους πὸς γνῶσαν τὸς πικρὲς ἀλλὰ καί τὸς χαρὲς.

Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Ένα γραφεῖο με πολλὰ βιβλία, ένα παρό- θρο με πολλὰ λουλούδια κι' ένα μεγάλο σπί- τα με πολλή σιωπή. Όλα αὐτά, φέρουν τόση πλῆξη καί μελαγχολία, ὅση χαρὰ και νοσταλ- γία φέρνει τὸ γλυκὸ τὴς ἡμέρας ξεψύχημα...

Εἶναι σούρουπο, ή μέρα με μὴ ἀνοξιάστη γλῶσσα, ένα κομμάτι οὐδὸχρομῶν οὐρανὸ φά- νεται ἀπ' τὸ παρᾶθρό μου και βλέπω πονία να πετῶν χαρούμενα στὸν ἀνέρο. Ἡ τρελλὴ φλαμῶρα τὸν, διασπᾶται τὴν ἄντα τὴς μονα- ξιάς μου, μὰ κι' αὐτὸ ὀλοένα τελειώνει, στὸν ἀνικηρὸν τοῖχο μὰ τελευταία ἀνάλωσῃ τοῦ ἡλιου τρεμοσβένει. Εἶναι ὁχρὴ στήν ἀρχή, σιγά-σιγά κοκκινίζει, μοιάζει με ματωμένη γρασμῇ.

Κάποιος ἀόρατος φόβος με κυριεύει, ἀνίπα- κτα φαντάσματα, τριγυρνῶν πλάι μου, με τὸ- μο κιντᾶζω τὸ βιβλίο καθένα παίρνει τὴν μορφή του κι' ἐμῶς στή φωτισμένη ματιά μου, ξετυλίγεται ή ἱστορία του.

Καί νά, τώρα τὸ γραφεῖο μου γίνετα ένας ἀπέραντος κῆπος γεμάτος ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν λουλούδια, πὸν ἀναδίνουν της πὸ μυστικὰ- φες καί φρενικές μυρωδιές. Μὰ τὸ σκοτάδι ὀ- λοένα ἀπλώνετα κι' ή γαληνεμένη ψυχὴ μου πέφτει σὲ σκοτεινοὺς ρεμβασμούς. Ένα φέ- ρεμα κρεμασμένο πλάι στήν πόρτα, παίρνει μορφή ἀλήτου. Θέλω να φύγω μὰ ροδῶμαι. Τὰ μάτια του καί τὰ κοιμητὰ γυαλίζουν μέσ' στὸ σκοτάδι, τὸ αἷμα μου παγώνει, δὲν μπορὸ νὰ φωνάξω.

Κι' ή σελήνη προβάλλει ἀπέναντι στὸ παρᾶ- θρό μου, φωτερὴ ξεγελάστρα. Σεγῶ τὸν ἄ- λητη — κι' ὃ νοῦς μου τρέχει σ' ἄλλους κό- σμους, κι' ή ψυχὴ μου ἡσυχάζει. . . βλέπω γλυκεῖς μορφὲς εἰς τὴ θοῖρα τὴς που θέλουν κατὶ νὰ μοῦ πῶν. . . Ὡστόσο ἔξωκα τὴ μοναξιά μου!

ΘΑΛΕΙΑ ΚΑΛΗΓΙΑΝΝΗ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἀπ' τὴν καρδιά μας πέρασε τὸ σύννεφο τὸ μαύρο καί τᾶνθ μας μαρᾶρῆκαν στὸ ἑρωτικό περδὸλι καί τὸς αὐτὸς σέκομον τὴ λησμονία γιὰ ναῖρο

σὲ κάποιο ἀραξοβόλι.

Τώρα, δυὸ μάτια ὀλόμυρα που τᾶσσα γιὰ πάντα, καί δυὸ χεῖλάκια ὀδύνα σάν ταινιὰ τὰ ὀδὸα,

τ' ἀποξήτω τ' ἀπόδραδα στή χαμηλὴ δερᾶνα που τότε σὲ προτάδα.

Τώρα, τὰ δαῖδα τ' ἀγρυπνᾶ στή φτωχικὴ μου ἀλῶ, που σάν ὀφάο θνείρο ἔδωσ' ή Ἀγάτὴ ή πρῶτὴ

της νοσταλγίας τὸ κρασί κενῶν στᾶλα-στᾶλα στή θλιβερὴ μου γαστή.

Κι' ἀπάνω ἀπὸ τὸ σύμπλο κάποιον θλιμμένο θνείρου, μὴ μακρινὴν θύνηση τὴν πῆρα της ἀρνεῖ καί μὸς σταλάζει ὡς τὴν καρδιά τὸ μᾶγεμα ἑνὸς μῦθου

που με μετὰ καί σβύνει.

Κι' ὅμως, κι' ἂν τώρα πέρασε τὸ σύννεφο τὸ μαύρο, καί τᾶνθ μας μαρᾶρῆκαν στὸ ἑρωτικό περδὸλι θάσθῃ καρὸς ἀγάτῃ μου τὴ λησμονία γιὰ ναῖρο

σὲ κάποιο ἀραξοβόλι.

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. Πασχάλην, Αηξούριον. Φύλλα εστάλησαν. Έμβασται δρ. 12.50.—Τακτικήν Αναγνώστριαν, ενταύθα. Δεν δυνάμεθα να δημοσιεύσωμεν ποιούτης φύσεως αγγελίας.—Γ. Παπαδημητρίου, Θεσ)νίκην. Με πολλήν ευχαρίστησιν θα τα δημοσιεύσωμεν. Στείλατέ μας ένα-δυό.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Ε. Μαϊόπουλον, Θεσ)νίκην, Χ. Χριστοδουλάκη, Βαθ) Σάμου, Παπαγιαννίδην, Αγρίνιον, Β. Σολάκη, Ροδόλειθον, Ν. Ψαλτίδην, Δράμαν. Ευχαριστούμεν θερμώς δι' ενεργείας σας.—Ε. Μητσόπουλον, Πάτρας. Προέβημεν εις τας δεούσας συστάσεις πρὸς τὸν πράκτορα. Παρακαλούμεν ὅπως μᾶς τηρήσῃτε ἐνήμερους τῶν αποτελεσμάτων.

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἔνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνοὺς καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικά διαστήματα τοῦ ἀπαιτοῦνται.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ὁδὸς Νοταρᾶ 60
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΔΗΜΟΤ. ΘΕΑΤΡΟΥ)

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἀναλαμβάνουν ὑποθέσεις Κακούργουδικίου Πειραιῶς, Ναυτοδικείου, Πλημμελειοδικείου καὶ ἀνακριτικῶν τμημάτων.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ) Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον Ὑστὰν θεραπεύει τὴν χρονίαν κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροϊαν.

ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΣ

Ψαμμίασις — Λιθίασις καὶ παχυσαρκία, θεραπεύονται μετὰ τὸ ὄνομαστον Γερμανικὸν φάρμακον ΟΥΡΟΔΟΛ (ΟΥΡΟΔΟΛ). Ἀντιπρόσωποι. Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία Πειραιεύς Μ. Στοᾶ 42

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Lina Cavalieri

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Βουκουρεστίου
ΒΟΛΟΣ: Παύλου Μελά 24
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βενιζέλου

ΤΟ Ο' ΚΑΠ

ἀνεστάτωσε ὅλο τὸν κόσμον, διότι ἀπέδειξε ὅτι ἡ μόνη σκευασία ἡ ὁποία ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἐκνίξει τὴν πλέον ἐπίμονον πιτυρίδα καὶ σταματᾷ τὴν πτώσιν τῶν μαλλίων.

Τὸ Ο' ΚΑΠ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα εἰκοσίων συνεχῶς ἐργασίας εἰς τὰ χημικὰ ἐργαστήρια

Γαλλικῆς Ἑταιρίας ΟΡΕΑΛ

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ

ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(Εἰς δισκία χάπια)

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκριμένον παρὰ συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμακευτικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία Πειραιῶς

Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλῃ, Ὁδὸς Ἀθῆναι, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρικὸν ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη

Γερμανικὸν Ραδιόφωνον "Concert,"

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγυρὰ ὅ,τι ἔνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον "Concert," εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος καὶ πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη Ἀθῆναι Λέκκα 21α

Ἡ πανάδες καὶ τὰ στίγματα ἀσχημίζουν τὸ πρόσωπον μετὰ τὸ ΕΑΥ ΑΜΕΡΙΚΑΙΝΕ. Ἐξολερῶνται καὶ τὸ τελευταῖον στίγμα καὶ τὴν τελευταίαν πινάδα τοῦ προσώπου σας.

Τὸ ΕΑΥ ΑΜΕΡΙΚΑΙΝΕ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεῖα Γεν. Ἀντιπρόσωπος Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ Στοᾶ Πεσματζόγλου 3, ΑΘΗΝΑΙ

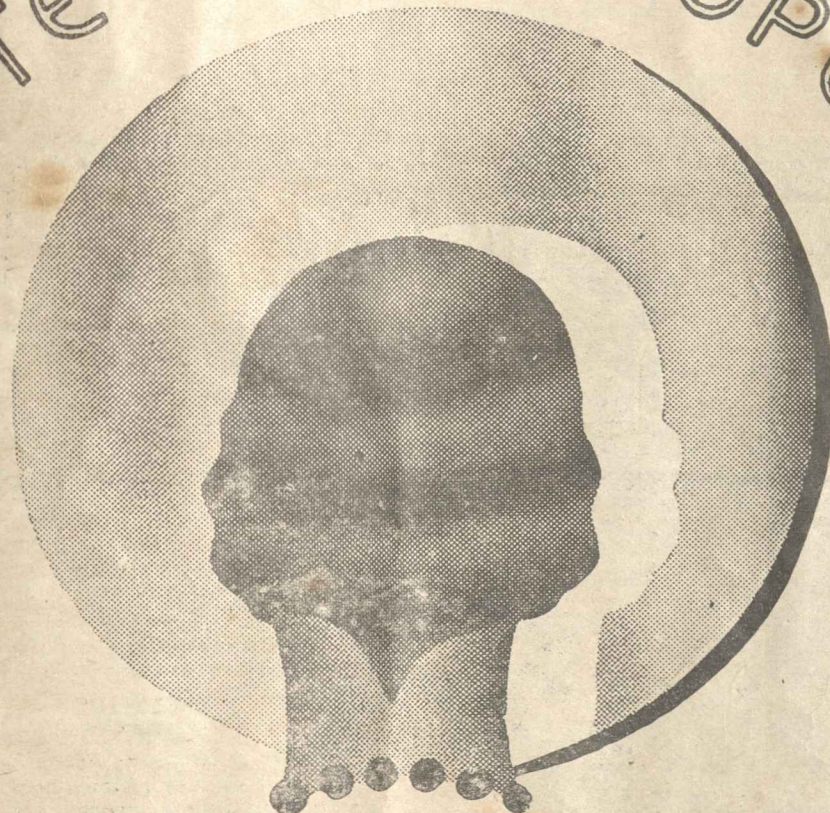
CRÉOSAL DUBOIS

Δι' οἰονδήωτε βήχα, γρίωνη, βρογχίτιδα κ.τ.λ.

Ἐπατῶναι τὰς πνευμονικὰς ἐκκρίσεις (πτύελα) φονεύει τὰ μικροβία καὶ ἀναπλάσσει τοὺς φθειρομένους ἰστούς

Ἐγκριση παρὰ τοῦ Υπουργ. Υγιεινῆς διὰ τῆς υπ' αρ. 91821 ἀποφάσεως

ΚΥΤΤΑΪΕΤΕ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΣΑΣ

Τὰ καθαρὰ

δὲν ἐπαναφέρουν στὸ δέρμα τὴν ζωηρότητα τοῦ ἔχασε ἀπὸ διάφορα δηλητήρια

Δέρμα χωρὶς ζωὴ σὺν ζῆρῳ ἢ σὺν ζωῇ, ἀνάδαση γλῶσσα, ὡχρὰ μάγουλα εἶναι ἔξα σημεῖα, ὅτι ὁ ὅργανισμός σας ἔχον μαγευθῆ σὺν ἁπλοῦς δηλητήρια. Μὴν ἀρίνετε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτὴν κατάσταση, ὅτι ἐξαιρουμένη σὺν Ἀρρίστατε τὰ σέρντε ἀπὸ αἴτιο τὸ σπῶν

Ἐνὸς "Fruit Salt" τὸ Ἐνὸ, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἀσφαφέστερον καὶ τὸ ὁρίον ἐξομαλῶτον τροφικῶν τῆς οὐρομυϊκότητος, μαδαρίζει τὸν ὅργανισμόν ἀπὸ ἔξα αὐτὰ τὰ δηλητήρια καὶ βοηθεῖ τὴν φύσιν καὶ εὐτερέσθ τὴν σημαντικὴν αὐτὴν λειτουργίαν ἀποδίδον στὸ πρόσωπόν

τὴν ἀνθηρότητα τὸ μυστακὶν τῆς εὐμορφίας

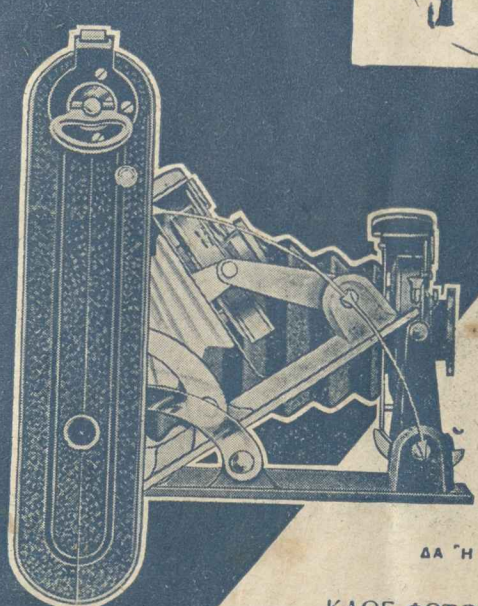
ENO'S "FRUIT SALT"

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

εἰς ὅλα τὰ
καλὰ καταστή-
ματα φωτογρα-
φικῶν εἰδῶν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΕΡΑ

1 Bessa

Η
ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ
ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟ-
ΤΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕ-
ΣΩΣ ΕΤΟΙΜΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΑΔΥΝΑΤΟΝ
ΝΑ ΣΦΑΛΛΗΤΕ
ΚΑΝΟΝΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ
ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟΠΕΙΟΝ ΟΜΑ-
ΔΑ ἢ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ
ΚΑΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Η ΜΑΡΚΑ

Voigtlander

ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΦΑΚΩΝ
VOIGTLAENDER
ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ ΤΟ 1756

ΦΩΙΧΤΛΕΝΔΕΡ |
| ΜΠΕΣΣΑ

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ

Voigtlander